

att om vi icke egde några andra underrättelser, vi likväl, på grund häraf skulle tvingas att antaga tillvaron af ett starkt skandinaviskt element i Ryssland.

Men det finnes en annan omständighet, som i ännu högre grad, om också äfven den blott indirekt, bekräftar vår åsigt. Det är den slående likheten i kultur och lefnadssätt emellan vikingatidens nordbor och de gamla ryssarna, sådana dessa beskrivas i de slaviska krönikorna samt af grekiska och arabiska författare. Enligt dessa olika källors enstämmiga vittnesbörd voro ryssarna ett sjöfarande folk, ett folk, som färdades vidt och bredt, till Grekland och Österlanden, och hvars skepp seglade icke blott på Rysslands floder, utan äfven på Svarta hafvet, ja, till och med på Kaspiska hafvet. De visa sig, hvar de komma, än som vikingar, än som köpmän, alt efter som de finna det fördelaktigast, men alltid med vapen i hand och hvarje ögonblick beredda att utbyta köpmannens fredliga sysselsättning mot sjöröfvarens blodiga handverk. Denna bild af de gamla ryssarna öfverensstämmer fullständigt med den föreställning om normannernas vanor och äfventyrliga lif, som vi erhålla genom de nordiska skriftställarnas och medeltidens latinska författares skildringar. Å andra sidan är det omöjligt att tänka sig östslavernas lefnadssätt hafva varit sådant på denna tid. Vi måste betänka, att dessa då ännu bodde i det inre af landet, fullkomligt afstängda så väl från Östersjön som från Svarta hafvet genom andra folk. Det är därför otänkbart, att de skulle hafva kunnat blifva så förtrogna med sjöfarten som fallet uppenbarligen var med de gamla ryssarna. Alt ifrån det första ögonblicket, då detta sistnämnda folk uppträder på historiens skådeplats, visar det sig som ett sjöfarande folk, ett sådant folk måste förut i längre tid hafva bott vid hafskusten och på öppet haf vant sig att styra sina skepp.

Om vi sammanställa detta bevis med dem, jag förut framdragit, tror jag förvisso, att hvarje opartisk domare skall komma till den slutsatsen, att NESTOR har fullkomligt rätt,